

Коледа с дъх на любов

Пламена Иванова

Глава 1

Бурята

Изминали са няколко години от завършването на София и приятелите ѝ. Забързаното им ежедневие, попречило да се виждат често, както когато са били тинейджъри. Може да не са се събирали редовно, те все пак поддържали връзка, но с годините са се отдалечили. Всеки бил грабнат от живота и тръгнал в различна посока. Докато един ден, Софи предложила да се съберат и отпразнуват Коледа заедно, заради добрите стари времена. Идеята била приета от всички с отворени обятия и денят на заминаването им бил двадесети и пети декември. Резервирани са хижа в планината „Родопи“.

— Къде се губят? – започна да припърда София, защото ѝ беше хладно и потреперваше. Леко подскачаше, за да се постопли.

Тя е красива, млада жена с черна коса, средна на дължина, не е много висока на ръст. Очите ѝ винаги са излъчвали топлина с кафявия си цвят. В студа бузите ѝ руменят и контрастират с бледия ѝ тен. Понякога

приятелите ѝ са я наричали Снежанка в гимназията.

Всички бяха пристигнали пред гостоприемницата на проходът „Рожен“ , мястото за обща среща, но с изключение на един човек, който всеки път закъсняваше или го правеше нарочно, а именно Уил. Беше им споменал, че ще пристигне със собствен превоз и нямало да бъде сам. Всички тръпнеха в очакване да разберат какво е имал на предвид приятелят им. Целта им е да пътуват заедно кола, след кола.

— Спокойно Софи, говорих с Уил преди минути. Бил на близо, но заради заледените пътеки кара бавно, по-бавно от обичайното – отговори ѝ Джон.

Той е високо, симпатично момче с тъмно кафява коса, късо подстригана, мил и добродушен човек. Очите му са с кафеникаво златист цвят. Душата на компанията. Няма навика да внимава, какво говори и често му правят забележки.

— Много се бави! – запротестира тя. – Вече искам да отиваме. Студено е и не

ми се иска тези тъмни, нагрозени облаци да ни настигнат. Кой знае какво ще последва с тях! Час по-скоро трябва да се приберем в хижата. Няма време да се връщаме смрачава се. – погледна притеснено към тъмносивите облаци, прииждащи бързо.

Чувстваха вятърът по бузите си, стана по-студено и всички се завиха по хубаво с якетата си, а Мартина и Анелия се прибраха в колата на Андрей, докато чакаха Уил. Не можеха да стоят повече на студа.

— Не се тревожи, мила! – започна да я утешава Даниел. – Нали гледахме прогнозата за времето? Не казаха нищо стряскащо. Ще ни подмине – каза и я прегърна през рамената, като я разтри по дължина на ръката ѝ, за да я сгрее малко. – Ако искаш иди при момичетата на топло, ние ще го изчакаме тук.

— И аз ще почакам тук – отказа да послуша приятеля си, макар предложението му да беше изкушаващо.

— Само ние ли можем да траем на студа? – пошегува се Дани.

Опитваше се да се изявява, като комик но сякаш нещо не му се получаваше всеки

път. Висок, черна коса, която покриваше малка част от ушите му. Кафяви очи и винаги стилно облечен. Другите до един бяха с топли якета, шапки и ботуши, а той облечен с шлифер, нямаше шапка, а обувките му са луксозни.

— Хей! – измънка София. – Мен къде ме вписваш? – попита с престорен сърдит глас.

— Добре де, извинявам се! – изрече гаджето, като удължи последната Дума.

— А, ето го и него! – възкликна Максим. – Най-накрая се появи.

Висок, строен и понякога мълчалив, но добър слушател и приятел. Косата му е къса и кестенява на цвят. С тъмни очи, дори понякога изглеждат черни. Той е чужденец, дошъл от Англия и се сприятели с всички постепенно.

Двете момичета, които се прибраха, слязоха от колата на Андрей. Анелия е с дълга, руса коса, нахакана и много директна, маслено зелени очи, а Мартина с медно руса, средна на дължина коса и с светло кафяви очи. Пълна противополо-

ложност на другата. Мила, срамежлива и тактична. Трите със София бяха най-добри приятелки в гимназията, макар да не са се виждали често, продължават да бъдат такива.

Уил се задаваше от към завоя с колата си. С приближаването му се виждаше на предната седалка силует и все повече се очертаваше, че е на жена. Колата му спря, не далеч от другите паркирани.

Слезе от колата, но не затвори вратата, погледна в посока на приятелите си. Те му помахаха, а най-енергично махаше София. Щом видя, че не им отвръща ѝ стана неприятно и погледна към земята смутено. Уилям извърна глава обратно към колата. Виждаше се, че говори нещо с момичето до шофьорското място.

Най-сетне след няколко минутно разговаряне, тя слезе от колата, Уил я прегърна закрилнически през рамената ѝ и тръгна в посока на приятелите му. Всички се досетиха каква му е и се изненадаха много от гледката пред тях. Софи усети нещо необичайно, но бързо ѝ мина и се усмихна приветливо.

— Здравейте, хора! – поздрави ги Уилям. – Да Ви запозная с моята приятелка

Мирослава, отскоро сме заедно. Исках да Ви изненадам, затова нищо не казах.

— Уао, браво! – възкликна, поздравявайки го Андрей, който досега беше мълчалив. Строен с тъмно кафяви очи и къса, черна коса и тук-там с кестеняви кичури. Сериозен на вид, чудесен приятел на Уил. – Приятно ми е да се запознаем, Мира! Аз съм Андрей и ако не се разбирате с моя потаен приятел, ще те запозная с друг, който сега не е тук.

Мира се засмя. Красива с дълга, руса коса с медни кичури. Приятелски настроена. Дрехите ѝ издаваха, че е малко разглезена и че е от заможно семейство. Носеше ботуши на токчета, неподходящи за сняг.

— Ей, Андрей! – сопна му се Мартина. – Остави момичето на мира! Колкото е притеснена, ти я притесни още повече! – изгледа го косо през рамото си и се обърна към новопристигналата. – Приятно ми е, аз съм Мартина гаджето на този нехранимайко тук – каза и всички отново се засмяха. Протегна ръка, за да се здрависа с Мирослава.

— Аз съм Максим! Приятно ми е! – поздравя и протегна ръка.

— А, аз Анелия, гаджето му. Приятно ми е. Всеки има странности. Няма

да ти е скучно с нас и ще станем добри приятели бързо – увери я, за да я отпусне малко.

— Аз съм Джон щастливо обвързан, но приятелката ми е в чужбина, остави ме сам с тези смахнатите, тук – пошегува се и се престори, че плаче.

Отново се засмяха, опитите им да предразположат Мира се получаваха.

— Приятно ми е да се запознаем най-накрая. Уил ми е говорил много за вас и се радвам, че ме посрещате така приятно – каза и се усмихна топло.

— А, на нас не ни е говорил за теб и ще се караме с него – закани се Даниел.

— А, аз съм София. Радвам се, да се запознаем – поздравя и вместо ръкостискане я прегърна.

— Хей! – възкликна Уил – А за мен няма ли прегръдка? – попита преструвайки се на сърдит.

Той е стройно момче със светло сини очи и леко бухнала, кестенява коса, не много къса. Още в гимназията, предпочитал да е не е къса, но и да не е дълга. Спокоен, мълчалив, но понякога отдръпнат и студен.

— Спокойно има и за теб – изрече и го прегърна топло, без да се

замисля. Тръпки побиха цялото ѝ тяло. Почувства се сякаш лек ток премина под кожата ѝ щом го стори. За пръв път се почувства така, но не отдаде значение на това и забрави бързо.

Последваха още няколко прегръдки между приятелите. Лицата им бяха грейнали от щастие. От цялата тази еуфория забравиха за студа и задаващите се облаци. С приближаването им заваля лек дъждец, който много напомняше на мокър сняг.

— Приятели – повика ги София, но не ѝ обърнаха внимание – Приятели! — повиши тон тя и този път привлече вниманието на всички. – Мисля, че е време да потегляме. Вижте! – Посочи към прииждащите облаци.

— Ооо, спокойно Соф! – Дани й каза с лежовен тон, дори не погледна към посоката, която сочеше приятелката му. – Гледах прогнозата за времето и не споменах нищо лошо – обяви той и продължи да слуша разговора на другите.

— Мисля, че трябва на истина да тръгнем – подкрепи я Максим. – Имам

идея и тя е да оставим две коли тук, четирите са ни много. Ще ни бъдат достатъчни само две, ще успеем да се съберем. Така ще сме по – близо кола, до кола и няма да губим другата от полезрението ни – предложи той.

— Прав си и мисля, че всички сме съгласни, щом няма възражения. Ние с Анелия ще вземем Джон, Максим и Мартина, защото моята кола е по-голяма – обяви Андрей. – А вие – обърна се към Мира и Уилям – ще вземете София и Дани. Съгласни ли са всички?

Кимнаха в съгласие и се заеха да натоварят багажа от двете коли, който ще останат, на другите две. Прибраха ги в гараж под наем, който е до гостоприемницата. След това всеки си зае мястото и потеглиха.

Андрей караше зад колата на Уилям, възможно най-близо. Мокрия сняг се усили и се превърна в едри снежинки. Софи с право се тревожеше. Прогнозите за времето не винаги са точни и човек не може да им вярва. Движението се затрудняваше все повече с изкачването на нагорницето, което води до хижата и падането на здрача също не беше от полза. Колите тук-там боксуваха, на няколко пъти се връщаха назад със сантиметри. Шофьорите включиха чистачките на предните стъкла и пуснаха дългите фарове, за да виждат по-добре.

— Дали ще пристигнем на време? – попита Софи. Започна да се тревожи още повече.

— Соф, успокой се! Не се тревожи толкова, нищо няма да се случи! –

Даниел се опитваше да утеша приятелката си.

— Да...така каза и преди, а сега ни наближава буря! – напомни тя.

— Да послушай го! Наближаваме вече. Няма да се случи нищо. Недей да си мислиш лошото! – намеси се Уил, докато беше съсредоточен върху пътя.

Софи инстинктивно погледна към огледалото за задно виждане и Уил, сякаш я усетил и той погледна в огледалото. За кратко склочи погледите си и момичето веднага извърна глава настрани смутена. Притесни се и знаеше, че няма причина, но не можа да се успокои известно време.

— Това сняг ли е? – Мира попита, заглеждайки се във.

— Да, обърна се на едри снежинки сняг – потвърди приятелят ѝ. –

Другите зад нас ли са?

— Да, плътно зад нас карат! – отговори Дани, докато се беше обърнал назад, за да провери.

— Не виждаш ли на огледалото за задно виждане, скъпи?

— Не, защото не съм го наместил, сега не мога – отговори ѝ.

Виждаха как вятъра се усилва и снежинките се въртяха, почти се завиваха във вихрушка. Бързо натрупваше сняг по прозорците на колите. По нагорните пътища имаха малко вдлъбнатини, които не се виждаха заради вече натрупалия сняг и попадаха на тях. Намалиха скоростта още повече. Неща-

та взеха да стават сериозни и плашещи. Софи предупреди, но никой не я взе на сериозно. Все още не виждаха хижата, сякаш пътуват цяла вечност. Всички бяха на тръни и с нетърпение очакваха да стигнат.

Глава 6

Игра на нерви

— Софи, какво правеше тук? – попита я Даниел. Точно беше дошъл да я

търси и видя да излиза от стаята на Уилям. Знаеше за миналото ѝ и малки съмнения имаше, че не го е забравила все още, независимо какво казваше тя. – Защо по косата ти има капки вода?

— Ох, как ме стресна! – подскочи момичето и сложи ръка на сърцето си. Не го

беше видяла зад нея си. – Нищо – защити се. – Дойдох да видя Уил и да проверя дали е добре. Не слезе с часове и се разтревожих. Не знам защо имам вода по косата – каза и докосна косата си, като напипа капките и свали ръка, оглеждайки си пръстите. Досети се как е станало, а именно по време на прегръдката с Уил, който току-що се беше изкъпал. Не каза нищо, реши да спести подробността на Даниел с прегръдката.

— Какво става? – вратата се отвори и Уилям се показа. – Чух че си говорите и реших да проверя, дали всичко е наред?

— Да, наред е – отвърна София. – Ти готов ли си?

— Само да си изсуша косата и слизам – уведоми ги и се върна в стаята си.

— Чакай малко! – взе да се досеща от къде е дошла водата по косата ѝ. – Той се е къпал, а ти си стояла при него? – попита подозрително.

— Не си мисли глупости! – скара му се. – Точно беше излязъл, поговорихме малко и ме прегърна, а аз го оставих да се приготви. Не исках да го бавя – обясни защитавайки се от ревнивия си приятел. – Нека да не говорим тук! Проблемите са си наши, не са на другите и не са длъжни да ни слушат! – каза тя и тръгна в посока на тяхната стая.

— Виж – подхвана момичето, когато влезе в стаята, – ние сме приятели и няма нищо между нас. Нали сега съм с теб? Нямах поводи, за да се чувстваш застрашен. Той е с приятелката си тук.

— Разбирам това, но странно е, разбираш ли? – заговори по-спокойно.

— Напоследък много ме ревнуваш и

това ми тежи, Дани! Взех да се уморявам вече, знаеш ли?

— Как да знам, като не си ми казвала?

— Не исках да се караме, затова не съм казвала нищо.

— Така ли? О, милата ми! – възкликна и се приближи до приятелката си, за да я прегърне. – Съжалявам.

— Да слизаме при другите, не бива да ни чакат за вечерята. Сигурно са я сервирали вече – предположи момичето.

Двамата влюбени слязоха при приятелите си усмихнати и хванати за ръце. Веднага другите започнаха да се провикват.

— Охо, някой е щастлив! – възкликна Джон.

— Къде се губите влюбени гълъбчета? – обади се Тина.

— Стига вече! – скастри ги Дани и се настаниха със София на местата си.

Тя видимо се изчерви, заради приятелите си и техните възклицания.

— Я, кажете сега кога ще има сватба? – попита Анелия.

— О, ами не сме говорили за това! –

обясни Софи. – Той не ми е предлагал все още.

— Как така не ти е предложил? – шокира се Тина. – Какво чака още? – попита и го изпогледа.

— Приятели да не говорим сега за това, моля! Не сме готови още за тази стъпка – отговори им.

— Софи ти не си готова! – поправи я Даниел, лека нотка на заядливост се усети в гласа му.

— Добре де! – усети лек гняв към гаджето си. Трябваше да поговори с него, но не сега пред другите, а след вечерята. Двамата млъкнаха и не си казаха нищо повече.

Всички си разговаряха и смееха, макар да се беше създавала неловка ситуация. Само Уил нямаше настроение да разговаря и каквото да е друго. Искаше му се да стане от стола си и да изчезне на някъде, когато разбра, че може би Софи и Даниел ще се женят. Усети че му причернява. Не му се искаше да се издаде пред другите, както неволно пред Андрей. Помнеше какво ѝ бе казал онази нощ „По-добре

никой да не узнава". Сега той трябваше да следва собствените си думи. От години тай в себе си тази тайна и продължаваше да го прави, макар едва да се сдържаше, да не ѝ признае. Полагаше неимоверни усилия да не направи нещо, което нямаше връщане назад. Така се вгълбил в мислите си, че се беше изключил от заобикалящата го среда. Приятелката му го тупаше по рамо и го викаше, но той не ѝ обърна внимание. Тялом бе там, а духом другаде. Накрая момичето реши да пробва, като го удари силно по рамото и това подейства.

— Ох, кажи какво толкова има! – възкликна, като разтриваше рамото си. Ударът ѝ беше силен.

— Ти не ми обръщаше внимание! – каза сърдито, скръсти ръце и се нацупи. – Къде се беше отвял така?

— Никъде, бях се замислил за нещо.

— И то е? – настоя да узнае Мирослава.

— Няма значение, мила – каза и леко ѝ се усмихна насила. Сложи ръка на нейната, която беше поставена на масата.

— Винаги така казваш! – измрънка тя. – Винаги ме държиш на разстояние от себе си, Уилям... винаги! Писна ми, да не ми споделяш нищо, да се криеш, понякога дори и лъжеш.

— Моля те спри! Сега сме на масата и не прави сцени! Другите не са длъжни да ни слушат – със спокоен тон ѝ обясни.

— Знам и се извинявам, но не издържах. Често правиш така – успокой се Мира и наведе глава.

— Приятели, успокойте се! – прекъсна ги Максим. – Нека да се навечеряме без разправии. Не се карайте! Не знаем колко дни ще останем тук, в капан на планината! – напомни им ситуацията в която се намират всички. – Недеите да се карате точно сега! – посъветва ги.

— Прав си и аз това се опитвам да ѝ обясня – подкрепи го Уил. – Понякога задълбочаваш без да мислиш – обърна се към момичето си.

Тя се ядоса и стана от мястото си. Тръгна към втория етаж, като на бегом изкачи стълбите.

— Човече, последвай я! – каза му Джон.

— Ще ѝ мине и без аз да я утешавам. Често се прави на интересна и придава капризи – обясни той. Не го интересуваше особено за чувствата ѝ.

— Не се дръж така, ами отиди! – продължи да настоява той.

— Като толкова настояваш да ида, защо не идеш ти? – попита го Уил,

видимо раздразнен. Не обичаше да му се месят в делата и да го поучават. Джон млъкна и се върна към вечерята си, но не каза нищо. Не му се караше с никого.

София се загрижи за Уилям и затова седна до него, за да поговорят. На Даниел, тази ѝ постъпка, не му се хареса, но си замълча. Усещаше как започваше да се надига яд вътрешно, но се стараше да не му дава власт. Думите на приятелката му се настаниха в мислите му, че няма повод да я ревнува. Нещо не му даваше мира и това го тревожеше, но не искаше да разстройва София за неща, в които не е сигурен, че са истина или плод на въображението му.

— Проблеми ли имате с Мира? – попита го тя.

— И да, и не – отвърна несигурно. Избягваше да поглежда в очите.

— Какво означава това? Тя защо се държа по този начин?

— Не я разбирам, честно. Иска ми се да беше лесно – каза въздъхвайки.

— Нищо не е лесно, нали знаеш? Живота ни поставя изпитания, за да се докажем. Всеки има цел в света, иначе нямаше да се сблъскаме с човек или с някаква ситуация.

— Това от къде го наизусти? – учуди се от нейното разсъждение.

— От никъде. Сама стигнах до този извод през годините. През мен са минали много изпитания и ситуации, че да започна да мисля така. Както каза ти, човек се променя или заради някой, или заради нещо.

— Ти май не каза какво си учила след, като завършихме гимназията? – любопитства той.

— Не съм ли? – учуди се, че е пропуснала тази подробност. – Психология, исках да стана психолог и работя все още

по въпроса. Сега работя, като секретарка в търговска фирма.

— Предположих, че е нещо подобно. Като съдим, по това как мислиш по „философски“!

— „Философски“!? – възкликна и се засмя. – Не съм се замисляла за това.

— Не е лошо да помислиш тогава – каза ѝ, а тя свенливо погледна надолу. – А ти с Дани, проблеми ли имате?

— Не знам какво се промени в него напоследък. Нека друг път да говорим. Не е сега момента. – помоли и той кимна в съгласие.

Използва момента, докато тя гледаше надолу, той да огледа лицето ѝ. Първо започна от очите. Кафявите ѝ изваяни очи, изглеждат изпълнени с нежност и тревожност, искаше му се да разбере причината, която прикриваше. Прехвърли погледа си на устните ѝ. Нямаха изкуствени подобрения, както правеха повечето момичета с устните си. Тя беше естествена. Тена ѝ е блед, сякаш никога не е потъмнявала от лятното слънце. Приличаше на Снежанка, когато си сложеше червено червило. Цялата беше самата

красота. Съжали, че я е „подарил“ несъзнателно на друг. Докато я наблюдаваше и изучаваше красивите ѝ черти, стана невнимателен и неволно позволи на Софи да го хване, че я оглежда.

— Какво има? Защо ме гледаш така? – погледна го с любопитство. – Изцапала ли съм се?

— Ъм, какво? – не успя да чуе въпроса ѝ.

— Попитах те, защо ме гледаше така? – повтори.

— О – зачуди се какво да каже, – няма причина! – отговори.

— Сега, аз имам един въпрос. – Уил я погледна въпросително. – От кога си с обица? Забелязах, че имаш малка халка на ухото си – каза и погледна към обичайта му отново.

— Сега ли забеляза?

— Щях да те питам по-рано, но забравих.

— Преди година си я сложих – отговори ѝ и отново я погледна топъл поглед.

— Хей, вие двамата какво си шушне-

те? – прекъсна ги Андрей, когато видя че приятеля му се самозабрави.

Уил на ум му благодари, че го отърва от тази ситуация.

— Нищо интересно – отговори му.

— Приятели взе да става късно, да си лягаме? – попита Анелия и всички се съгласиха с нея.

Изчистиха масата, прибраха приборите и подредиха всичко. След това всеки с половинката си се прибра по стаите, без Уилям и Андрей. Двамата останаха в хола с извинението, че не им се спи още. Андрей изчака всички да се качат и да спрат да им се чуват стъпките, след което се обърна към приятеля си:

— Приятел, ти осъзнаваш ли какво стана преди малко? – тихо го попита.

— Да и ти благодаря, че ни прекъсна. Отплеснах се и забравих, че не сме сами.

— Добре, че другите бяха разсеяни и попейнали малко. Със сигурност щяха да ви забележат. Да не говорим за Даниел. Не го видя как ви наблюдаваше. В очите му се изписа ярост и по едно време го видях как ченето му потрепна, а дланите си ги сви в

юмруци. Утре със сигурност ще си има проблеми, Софи.

— Ох, знам но не се съобразих. Не се усетих какво може да стане, ако ни видят – изрече унило.

— Да си лягаме и за в бъдеще внимавай повече! Хайде, лека нощ – пожела му

Андрей и се качи в стаята си, Уил остана да разсъждава върху думите му.

Без малко щеше да прекрачи границата и то пред всички. Тръсна глава и я обхвана с ръце.

Глава 9

Горещ шоколад и самосъжаление

София вече беше облякла пижамата си. Даниел не я попита нищо и тя взе възглавница с завивка от общата им стая, и излезе без да го погледне. Слезе в хола и се настани на дивана. Не можеше да спи при гаджето си, не и след това, което ѝ наговори по такъв ужасен начин. Облегна се на зад и се зави. Не ѝ беше много удобно, но по-добре на дивана, отколкото отново да се скарат с Дани. Напрежението между тях щеше да предизвика нов спор и нямаше сили за още караници. Чувстваше се емоционално изтощена от всичко. Тъй, като сънят не идваше, но мислите ѝ се развихриха, взе една книга, която ѝ бе под ръка и зачете.

Уилям, който също не можеше да заспи, реши да слезе и поседи пред камината с чаша горещ шоколад. Потърка очи, докато бавно слизаше по стълбите, а косата му разрошена, от въртенето му в леглото.

Съсредоточеното момиче не разбра, че

не е сама в стаята и в захлас четеше книгата. Уил я загледа отдалеч и постепенно пристъпваше към дивана.

— Какво правиш тук? – попита изведнъж.

— Ох, че ме стресна! – подскочи момичето и книгата падна на земята. – Защо се промъкваш така в гръб? Винаги нацелваш неподходящи моменти.

— Мога да питам теб същото. Не можеш да заспя, а ти?

— Не ми се спи, а и как бих могла при Дани? Той прекали вече! – каза огорчена.

— Разбирам те, трябва време. Защо не отиде в някоя стая от свободните?

— Утре ще си приготвя някоя и ще си преместя вещите. Сега нищо не ми се прави, а и той е вътре в нашата стая. Не искам да стоя и минута при него. Много ме нагруби, много – изрече разочарована.

— Какво ще означава това? – попита с интерес, докато седнаше на фотьойла до нея.

— Означава, че може да скъсаме! – Уил я погледна шокирано. – Не ме гледай така!

Изнемогвам вече. Сякаш връзката ни е изчерпана. Виждала съм го с колежките му един, два пъти, но ми е казвал че ще закъснее на работа или излиза с брат си. Не флиртува с тях, но и не ми прилича, да излизат по приятелски. Не знам, не съм сигурна и затова нищо не му казвам. Не искам да обвинявам за нещо, за което не съм убедена. Но той прави точно обратното. Мълча и трая лъжите му, само защото го обичам, но това, което ми наговори тази вечер ми е трудно да простя. Унижи ме пред всички. Може да го обичам, но май няма бъдеще за връзката ни – каза и наведе глава, като се заигра с пръстите си.

— Недей прибързва, да не съжаляваш после! – посъветва я.

Когато чу да изрича „обичам го“, нещо в него се пречупи, дъхът му секна. Сега усети, какво е да ти бъде разбито сърцето ти на парченца. Разбра, как тя се е чувствала в онази нощ. Съдбата е жестока, беше го проумял. Можеше да я утешава с големи усилия, но на него също му трябваше утеха. Макар да казва, че връзката ѝ с Даниел се изчерпва, предчувстваше, че няма шанс

да спечели любовта ѝ отново. Когато се откажеш от нещо и го захвърлиш с лека ръка, не се връща отново при теб. Както с принципа на доверието.

— Добре ли си? – попита го тя. Погледна към момичето, а след това проследди ръката ѝ и я видя, че се навела към него, положила длан на рамото му неусетно.

— Да, защо? – върна се в реалността и осъзна, че не е момента да се скрива в неговия свят.

— Стори ми се, че пребледня малко – изглеждаше загрижена за него.

— Добре съм! – увери я, макар да не беше така. – Не се тревожи.

— Сигурен ли си? – настоя.

— Да! – отвърна. – Искаш ли да остана при теб и да спя тук?

— Ами приятелката ти? Няма ли да спиш при нея? – заобиколи зададения ѝ въпрос.

— Не, няма – отговори ѝ. – Само се чудя как да не съм при нея.

Капризна е много и се оплаква за най

– малкото.

— Значи и при вас ли не вървят нещата?

— Може би – отвърна надигайки рамене.

— Тя ли е момичето, което ми беше споменал преди време?

— Кое момиче? – попита объркано.

— Когато бяхме в единадесети клас, ми спомена че ще имаш приятелка – припомни му болезнен спомен. Чудеше се за нея какъв е той. Болезнен или избледнял, някъде в миналото.

— О, това момиче! – сети се. – Не, тя отдавна не ми е никаква. Бяхме заедно за около три години, разделяхме се, събирахме се много пъти и накрая ми писна от нейните игрички. Окончателно се разделихме.

— Ясно – изрече без да казва нещо друго по темата.

— Не разбрах дали искаш да остана тук да спа? – повтори въпроса си.

— Къде би спал? – за интересува се София.

— Имаме тук спални чували и на земята бих, до камината на топло. Правил съм то и е приятно.

— Някой ли ги е донесъл или са от тук?

— Тук са. Има във всяка една стая, мисля.

— Благодаря, че си загрижен за мен, но по-добре не. Знаеш защо! – подсети го за ревнивия ѝ приятел.

— Точно, заради него искам да остана тук! – обяви. – За да те пазя, може да му хрумне нещо! – предположи. – За компания също, а аз да избягам малко от Мира.

— Благодаря ти, но по - добре не.

— Добре тогава – уважи желанието ѝ. Не искаше да ѝ се натрапва така. – Аз ще си приготвя горещ шоколад искаш ли и ти нещо?

— Може би и на мен същото. Нещо топло преди сън би ми дошло добре и надявам се приспивно! – рече и се усмихна. – Само в сънищата се разтоварвам.

— Разбираемо е. Човек докато спи не мисли за нищо и никой.

Уилям стана и отиде в кухнята, взе две чаши и изсипа съдържанието на пакетчетата. Само оставаше да се стопли водата, докато я чакаше да заври, надникна Софи. Тя си беше продължила да чете книгата.

„ – Софи, нещата на истина се изменят. Първо ти беше влюбена в мен, отблъснах те, а сега аз съм влюбеният. Защо не се борих за теб? Изтървах те преди да завършим и пътищата ни се разделиха. Ако знаех, че така ще стане щях да си направя думата, макар че беше с Дани. Колко съжалявам сега, че през тези години не те потърсих, за да се боря за теб...Каква ирония само?“ – попита се на ум и иронична усмивка, се появи на лицето му. Врящата вода го извади от мислите му и осъзна, че се бави. Бързо наля горещата вода и се върна при Софи.

Видя я отпусната настрани, а книгата паднала на земята. Беше заспала, докато чакаше да ѝ донесе напитката. Искаше му се да си говорят още и да не се разделят. Не знаеше, кога ще си тръгнат от хижата, затова се надяваше да прекара всяка удобна минута с нея, за да се пробва да си я върне обратно. Не беше щастлива с приятеля си и нещата трябваше да се променят. Щастието ѝ, трябва да е той.

Остави чашите и взе момичето на ръце. Бавно се изкачи по стълбите и я вкара в една от свободните стай. Положи я внима-

телно на студеното легло и бързо я зави с одяла, които седяха и чакаха в гардероба, да бъдат използвани, за да стоплят някого. София се размърда и измънка сладко в съня си. Уил му се щеше да я наблюдава до сутринта, докато тя спеше, но реши да излезе от стаята. Усети, внезапно дръпване и се обърна, ръката ѝ беше хванала китката му.

— Остани Уил – измънка в просъница и той друга покана не дочака, а се настани до нея под завивките. Прегърна я така, сякаш, ако я пуснеш, щеше да я изгуби. Допираха се един до друг, телата им се топлиха взаимно.

Не можа да заспи. Разсъни се и сънят избяга от него. Нуждаеше се да усеща топлината на тялото ѝ до своето. Всяка минута, всяко нейно вдишване и издишване, се стараеше да запомни. Защото, можеше този момент никога да не се повтори и да го погуби със сън. Трябваше възможно най-дълго да остане буден, дори да стои през цялата вечер, чак до сутринта. Възможно е и да не я види повече. Напуснат

ли хижата, всеки ще се завърне към живота си и делата си. Каквото се случеше тук си оставаше тук. През тези изминали години, само си мислеше за нея, макар да беше с други. Софи имаше специално място в сърцето му, скрито дълбоко. Постепенно искрата се разпалваше и все повече, започна да я сънува и мисли за нея. Когато се сецаше, че друг я прегръща, че друг е до нея, друг е на неговото място гняв се надигаше в него и още повече се ядосваше на себе си, че я е оставил да си тръгне без да е сторил нещо, за да я задържи.

Глава 14

Прикрито неудобство

Постепенно започна да се смрачава и затова забързаха крачка. Нощните животни бяха излезли и всяко надаваше типичния си вик. Някъде в далечината се носеше вой. Здрача с всяка минута превземаше хоризонта и затрудняваше придвижването. Уилям и София усещаха неудобство по между си и пазеха дистанция, но знаеха че трябва да се държат нормално пред приятелите си, за да не се издадат. Когато приближиха хижата не видяха светнати лампи, а в далечината продължаваха да се чуват гласовете на другите. Софи се загледа и видя силуети, тичащи насам-натам.

— Соф, идваш ли? – попита Уил, когато видя че е спряла на място.

— Какво? – разсеяно отвърна.

— Ще влизаш ли или ще стоиш там? Студено е и трепериш. Трябва да се подсушим.

— Ти влизай, идвам след малко – обя-

ви с трепнещ глас без да го поглежда.

— Добре – отвърна подозрително, но не каза нищо и тръгна към хижата.

София извърна глава към него и видя как затваря бавно вратата. Остана на вълн, за да се опита да опресни ума си. Не проумяваше какво се беше случило преди минути. Възможно ли бе приятелката ѝ да е права? Уил, който я отблъсна в единадесети клас, сега да е влюбен в нея? Не си е представяла такъв развой на нещата. Тръсна глава, за да разсее натрапчивите мисли и събра смелост да влезе в хижата.

— Най-сетне дойде! – възкликна Уил. – Реших да запаля камината, за да се стоплим и точно щях да те потърся – каза ѝ, а след това се изправи и отиде до нея. Докосна я по рамото, а тя се отдръпна.

— Аз..ще..ще отида да си взема душ – изрече с наведена глава и тръгна към стаята си. Не измисли друго оправдание, за да се отдалечи от него. Сега искаше само да е далеч от момчето, докато се опомни. Чувстваше се като сърна, гонена от ловец.

Уил гледаше след нея с недоумение. Започна да се чуди дали не бе сгрешил с

постъпката си? Какво ли си е помислила тя след това? Притеснение го обзе и не знаеше как биха продължали нещата за напред.

***

София вече беше в банята, побиваха я студени тръпки от влажните дрехи, заради вече стопилия се сняг по тях, бързо ги свали и се настани под горещия душ. Трябваша ѝ няколко минути, за да се отпусне и стопли. Водата можеше да стопли човек, да му подейства релаксиращо, но не можеше да изтрие създалото се неудобство между нея и Уилям. Когато приключи, обви хавлия около себе си и излезе от банята. Гъста мъгла остана след нейното присъствие. Взе куфара си с багаж и започна да преглежда дрехите си. Избра червен пуловер и тъмни джинси. След това ги сложи на леглото и се зае да суши косата си. Сешоарът беше пуснат силно и не чу почукване на вратата.

Уил разбра, че няма да го чуе и затова влезе. София усети, че сякаш не е сама

в стаята, обърна се и подскочи, когато го видя с гръб към нея. Изключи уреда и взе халат в близост, за да се покрие, усещаше хавлията около тялото ѝ, като много къса.

— Защо не чукаш? – попита стреснатата. – Можеш да се обърнеш вече.

— Почуках, но не отговори. Предположих, че не чуваш, заради сешоара. Не съобразих, че може да не си облечена още. Извинявай.

— За какво дойде? – директно го запита.

— За да ти донеса телефона. Тина настоятелно ти е звъняла няколко пъти, а преди малко ти звънна и Анелия – съобщи и подаде телефона ѝ.

— Благодаря, че го донеси. – Протегна ръка и го взе, след което скръсти ръце пред гърдите си. – Сега може ли да ме оставиш или има още нещо?

— Няма нищо. Оставям те – рече и напусна стаята ѝ.

София си отдъхна и отпусна напрежението, създадо се в нея.

„ – По-неловка не можеше да стане!“ – каза си на ум и се зае да се приготвя.

Уилям седеше на дивана пред камината, в която пламтяха игриви пламъчета. Чу стъпки по стълбите и се обърна.

— Само ние ли сме тук?

— Мисля, че да. Дори Даниел го няма – учуди се приятелката му, но

скоро щеше да му е бивша. Чакаше удобен момент да му го съобщи окончателно. – Не знам как са успели да го изкарат от тук.

— Явно му е минало.

— Вероятно.

— Добре ли си? Мълчалива си.

— Спокойно. Ще си правя горещ шоколад искаш ли? – попита, за да отклони темата.

— Да и този път нека да го изпием – каза с лека усмивка. – Предишния път не го изпихме.

— Естествено, че ще го изпием докато е горещ все още – рече и отиде в кухнята, за да го приготви.

Спомни си за сутринта, когато се бе събудила в прегръдките на Уил, усети че

се е усмихнала несъзнателно. Напоследък често се хваша да мислили за него, а не за гаджето си. Да не би приятелката ѝ да е права, че нещо е останало заключено дълбоко в сърцето ѝ? Дали пак чувствата ѝ се пробуждаха от дълбок сън? Тръсна глава и прогони мислите от ума си.

— Стегни се! – скара се на себе си тихо. Взе двете чаши и отиде в хола. – Заповядай – подаде му горещата чаша.

— Благодаря ти. Топло ли ти е?

— Да – отговори и седна на фотьойла, на разстояние от Уил.

Стараше се, да държи дистанция между тях. Можеше да очаква всичко.

— Звънна ли на Мартина? Кога ще си идват? – сети да попита, за да разведри обстановката.

— Да и няма да е скоро, затова ни помилки да приготвим вечерята.

— Сериозно ли? – притесни се той. – Но мен не ме бива да готвя! – измънка и направи гримаса.

— Спокойно аз ще се заема, а ти ще ми помагаш, като ще режеш, белиш, съгласен?

— Да, така става! Кога започваме? – попита вече по-спокоен. Отдъхна си, че не трябва да готви, а само да помага как-то може.

— Скоро, нека да си доизпием напитките и ставаме – каза, гледайки в чашата си.

— Ти защо седна чак там?

— Искях да съм по-близо до камина-та – не успя да измисли друга лъжа.

— Сигурна ли си, че е само заради това? – попита, а в отговор получи кимване.

Знаеше, че тя се чувства объркана и притеснена, заради постъпките му. Нямаше как да промени миналото и да поправи всичко. Можеше само да се опита да я предразположи.

— Е, ще ставаме ли? – попита. – Няма да бързаме, а ще се мотаме и ще стане вечерята още по-хубава – предложи.

— Добре, хубава идея.

Станаха и отидоха в кухнята. София започна да изкарва и нарежда нужните продукти. Уил взе нож и започна да бели

няколко картофа, а момичето сложи поднос за печене във фурната, след което изкара замразеното месо и включи уреда. После се зае да реже гъбки за соса.

Уил се чудеше каква тема да подхване, само и само да не са в тази неловка тишина. С периферията си я наблюдаваше, докато тя беше до него и режеше с стрия нож.

— Ох! – възкликна София и Уил се върна в реалността.

— Какво се случи? Това кръв ли е? – притеснено попита и разшири очите си, когато видя червената следа.

— Да, порязах се – отговори и се запъти към мивката, за да измие кръвта от ръката си.

— Ще донеса аптеката, а ти седни! – посъветва я загрижен за нея.

Изми ръката си и подсуши мястото, отново потече кръв, но по-малко.

— Казах ти да седнеш, Соф! – скара ѝ се когато се върна с аптеката.

Хвана я за китката, като я поведе към един стол и ѝ даде знак да седне. Тя го послуша и погледна към аптеката. Клекна до момичето и плавно пое ръката ѝ в ръцете си. Допирът му беше странен за нея, сякаш

малки мравки минаха по ръката ѝ, потрепери незабележимо и понечи да дръпне ръката си, но той не ѝ позволи. Стисна силно ръката ѝ и сложи памучето с дезинфектант, за да промие раненото място.

— Това защита, внимавай! – подсочи, когато усети пареща болка.

— Знам, но трябва, за да не се получи инфекция. Разреза не е много дълбок, но не е и повърхностен – уведоми я и обвърза дланта ѝ с бинт.

— Нали се занимаваше с икономика? Да не би да си и лекар? – надигна вежди. – Ау, не стягай толкова!

— Като дете си и не съм лекар – отвърна и се засмя леко. – Просто знам какво се прави в такива ситуации и какво се използва. Когато бях малък постоянно падах от дърво, огради или от колето, нямаш навика да нося предпазители. Леля ми често използваше аптекката, за да се погрижи за раните ми и толкова пъти съм гледал как го прави, че запомних.

— Беше си палаво дете, помня. Постоянно бяхме в белята и двамата – каза

замислено момичето и се засмя при спомените.

— Помниш ли когато се запознахме с Максим?

— Мисля, че да. Скрихте му раницата и не можа да я намери с дни, докато ти и Андрей не му я върнахте. Той е чужденец и не разбираше от типичното посрещане на новаци в училище.

— Да и бяхме наказани да оставаме след часовете за седмица. Тогава пък правихме номера на учителите и си печелихме по още някоя седмица наказание.

— Да и това помня – сети се и се засмя, след което бавно вдигана очи към Уилям, който съсредоточено и внимателно обвързваше дланта ѝ с бинта, а после бързо върна погледа си към ръцете му.

— Така, готова си, но при първа възможност трябва да идеш на лекар! – посъветва я и се изправи, като прибра нещата, който беше използвал на мястото им.

Леда между тях беше пропукан и отново си разговаряха, сякаш нищо не се беше случило. Благодарни му, че се е погрижил за раната ѝ и се върнаха към приготвянето на

вечерята. София внимаваше да не намокори превързаното място. Не след дълго всичко беше готово и сервираха трапезата. Оставаше само другите да се приберат и да вечерят заедно.

***

Точно на време вратата на входа се отвори и всички говореха един през друг въодушевено. Не се разбираше кой, какво казва.

— Тук ли сте? – провикна се Мартина.

— В хола сме – отговори ѝ София.

— Здравейте – поздрави ги весело. –

Малко се улисахме и закъсняхме, а вие къде се изгубихте?

— Ние се отдалечихме и ви изгубихме. Стана ми студено и Уил ме

придружи, за да не скитам сама из гората. – Истината беше друга, но не можеше да я изрече за нищо на света. Понякога нещата трябва да си останат в тайна.

— Вечерята приготвихте ли я?

— Да – отговори и вдигна ранената си ръка за доказателство.

— Олеле! – възкликна Анелия, която току-що беше влезнала при тях. –

Какво ти се е случило?

— Малко се порязах, но не е сериозно. Понякога така става все пак ножа не е играчка и колкото да си опитен все някога стават малки бели.

— Права си. Ние ще отидем да се приготвим и да свалим мокрите дрехи, че се понамокрихме – уведоми я Анелия.

— Добре и побързайте – каза им София.

За няколко минути двамата отново остананаха насаме и мълчаха, без да си кажат и една дума. Единия не знаеше каква тема да подхване, а другия продължаваше да се чувства неловко, макар да беше забравила за момент за неудобството, което се възвърна след секунди. Сви се в един ъгъл на дивана и зачака другите да слязат.

